

Hans Mortelmans
× groep

WIELEN

1	De musette van de lege portemonnee	2:19
2	Showbizblues	3:33
3	Nonkel Georges	3:17
4	Laat	4:52
5	Wielen	3:13
6	Brioude	4:34
7	Joseph (De linkerhand van God)	2:57
8	Zoet lawijt	3:37
9	Mist	2:41
10	Otto Lilienthal	4:41
11	2 CV	3:34
12	De vlag die nie' vlagt	6:16
13	Café in't paradijs	3:23
14	Onsterfelijkheid	3:41

tekst en muziek Hans Mortelmans behalve
7. Zoet lawijt: tekst Hans Mortelmans / muziek Django Reinhardt
13. Café in 't paradijs: tekst Renaud Séchan / muziek J.P. Bucolo
Vlaamse tekst Hans Mortelmans

De musette van de lege portemonnee

M'n moeder belde mij op om te zeggen da' ze d' er nie' meer tegen kan
Ik ben mijn schoon jaren aan 't verliezen met muziekskes maken, daar komt nikske van
Maar 'k zou nie' weten wa'k moet doen met ne sjieke auto of een dikke pree
Want niks is schoner dan de musette van de lege portemonnee

Daat een vrouw nie' moet weten van ne kerel zonder geld da' wordt altijd beweerd
Maar miljonairs, 't zijn slappe frieten, en tussen de lakens zijn z'hun geld nie' waard
Ik zijn nie' zo'ne vent die thuiskomt in de nacht met nen heel grote bloemekeek
Ik dans met haar wel de musette van de lege portemonnee

Mijne spaarboek is een grijze kous, da's al, en mijn belasting is rap ingevuld
Ne rentenier verzuipt in zijn papier terwijl nen investeerder spartelt in zijn schuld
A' 'k toch mag kiezen vaar ik liever tegenstroom, ik doe met da' gedoe nie' mee
Want ik dans beter de musette met ne lege portemonnee

En we draaien in het rond
Laat de aandelen maar zakken
Zonder plastron, zonder hoog' hakken,
We draaien w'in het rond

Ja, we draaien in het rond
Zonder plastron zonder hoog' hakken
D'er vliegt geen geld uit ons zakken
Als we draaien in het rond

De muziek die door mijn leven waait is soms een beetje triestig, maar toch ook plezant
Maar ik kan nie' eeuwig blijven dansen vroeg of laat valt mijne leste korrel zand
Verwacht geen testament, geen erf'nis, geen legaat, de wereld krijgt alleen mijn lijk
Maar wie de musette kan blijven dansen, dien is eigenlijk stinkend rijk
Wie de musette kan blijven dansen, dien hee' gelijk!

(Zevergem, 1995)

Showbizzblues

Ten zuiden van 't stad met een gans, en ook twee kiekens
Een schoon meisje en een kat, en wa' Franse liekes
Leve'k ik kontent en verschrik'lijk monogaam
D'er loopt dan ook nie dikwijls jong vers vlees voorbij m'n raam
Ne vriend zei: - zijde zot, hoe lang gaat da' nog duren
Gij, daar in da' vochtig kot, met kromme blaffeturen
Toe waar zit uw ambitie, en waar zit uw fatsoen
A' g'ieverans wilt komen zult d'er iets aan moeten doen -

Die goeie kameraad ging mij dus initiëren
In de kunst en de praktijk van succes te stimuleren
Ik dacht nog heel naïef: - is da' nie' vergezocht?
As uw lieke goed is dan wordt uw plaatje toch gekocht -
Maar zo schijnt da' nie' te gaan in de artistieke kringen
D'er komt heel wa' meer bij zien dan spelen en wa' zingen
Wie ligt er nu nog wakker van niveau of kwaliteit
De gazetten schrijven liever over promiscuïteit

M'n carrière is dus om zeep, och, 'k had het moeten weten!
Den artistieke wereld, dat is nie' voor poëten
Maar voor ne welgevormde, grootgeschapen superman
Die in 't openbaar laat zien, wat dat 'm in den donk're kan
Een mens van mijn formaat zal de menigte nie' lokken
De klank van het succes gaat langs de klepel en de klokken
Een blitse garderobe en nen blik vol romantiek
En dan brede liekes zingen voor toegankelijk publiek

Hier zit ik nu, begot, na al mijn avonturen
Weer t'rug in da' vochtig kot, met kromme blaffeturen
'k Geef mijne congé, al kwam ik nie' echt ver maar
't Is moeilijk te flaneren langs de showbizz-boulevard
Met nen trekzak en gitaar, nee, da' moet ge nie' proberen
De kunst, de echte kunst blijft van de stieren en de beren
Dus laat mij hier maar zitten geef een ander maar een kans
Ik zing mijn liekes liever voor mijn kiekies en mijn gans

Nonkel Georges

Nonkel Georges sleft door 't dorp
Met een fles in zijn hand
De zon schijnt in zijn ogen
Da' vindt nonkel Georges plezant
De benen wa' gebogen
Maar de rug kaarsrecht
Z'n haar da' hee't 'm schoon
In een zijstreep gelegd

Tussen twee betonnen palen
Droogt ne witte was
Nonkel Georges verschiet
En verdraagt zijne pas
Zijn hand voor zijn ogen,
Zo kijkt 'm naar omhoog
En hij mompelt in zijn eigen
Die was raakt nooit nie' droog

Links van 't kerkhof staat een
Reusachtig beeld van grijze steen
't Is Christus die zijn heilig hart
Laat zien aan iedereen
En Georges begint nen babbel
Met dien Onzelieveheer
Hij zucht: – goeie God de Vader
De seizoenen zijn nie' meer...

Wat da' ze vroeger waren
Winter koud, de zomer droog -
Georges geraakt op dreef
Steekt zijnen arm recht omhoog
En zucht: - Wij, wij met tweeën weten
Alles van het weer
Ik voorspel de regen
Gij de storm op het meer -

De late zomerzon werpt twee
Schaduwen op het plein
Hier staan de twee profeten
In 't zand van hun woestijn
En profeten hebben tegenwoordig
Niet te veel succes, daarom
Sleft nonkel Georges maar voort
Sleft 'm voort met zijn fles

De benen wa' gebogen
Maar de rug kaarsrecht
Z'n haar dat hee't 'm schoon
In een zijstreep gelegd
Z'n hand voor z'n ogen
Zo kijkt 'm naar omhoog
En den eerste zomerdruppel
Valt in nonkel Georges zijn oog

(Zevergem, november 1996)

Laat

De lente komt laat, hij komt laat bij ons
Omdat de wind uit 't noorden waait
Wij liggen nog lang onder dekens en dons
D' er wordt bij ons later gezaaid

Maar voorwa' zouden wij
Ons spoeien misschien
Hee' da' zin? Hee' da' zin?

En de zomer komt laat, hij komt laat bij ons
Want de wind blaast nog altijd noordoost
We kruipen maar kalmkes van onder den dons
Er wordt bij ons later geoogst

Vindt ons misschien triestige treuzelkonten
Zijd' onze zever muug?
Is er dan niks dat op tijd komt bij ons?
Ja, de winter, de winter komt vroeg

Ja de winter komt vroeg, hij komt vroeger bij ons
Wij liggen al lang onder dekens en dons
We trekken de spreit tot tegen ons kin
En schuiven de zalige winterslaap in

Want voorwa' zouden wij
Ons spoeien misschien
Hee' da' zin? Hee' da' zin?

(Eke-Landuit, mei 2003)

Wielen

Als de zon nog 's wou schijnen
Dan begon voor ons de jacht
- Van Schil' tot 's Gravenwezel -
Naar een meiske da' schoon lacht
En we bleven geire plakken
Liefst tot heel diep in de nacht
En gij reed toen, wa' bezopen,
Uwe v'lo recht in de gracht

Maar al die bulten, da' was nog te verdragen,
Maar ook de liefde was nie' baanvast in die dagen
Ik zei: - vergeet da' meiske met haar ziel als een ravijn
Pakt uw koffers in we springen op den trein -

En we gingen naar Parijs
Naar Picasso en Rodin
Och, we voelden ons kunstzinnig
En ik noemde mij Josquin
En we vonden een hotel
In de buurt van 't Noordstation
Juist een plaatske uit de hel
Met vieze beesten aan't plafond

Maar op de trappen van den Eiffeltoren
Zijn we 't adres van dat hotel verloren
We liepen alle straten af en zochten heel de nacht
Parijs het was veel groter dan verwacht
Toen lag er tot mijn alteratie
Altijd 't zelfde lief in bed
Ge kunt de liefde nie' begraven

En daar kwam het bruidsboeket
Maar 'k zie da'k mij nie' moet schamen
Voor mijn zedenvol gedrag
Want gij zijt ook bezweken
Voor rood haar en ne schone lach

En we duwen ons voituren
Min of meer op 't rechte pad
We zullen wel nie meer ontsporen
Ook al zijn we ladderzat
En we sussen onze zielen
En de wieg staat weeral klaar
Och, we dromen wel van wielen
Maar we blijven sedentair

Maar ik wil voordat den duvel ons komt halen
Nog eens naar Parijs gaan en daar dan verdwalen
En 't adres vergeten van 't hotel aan 't Noordstation
Zoda' we moeten slapen op karton

(Zevergem, augustus 1996
Eke-Landuit, september 1999)

Brioude

Als het hagelt in Le Puy
En het stormt in de Cantal
Dan schijnt de zon boven de daken van Brioude
In die coté, dat is bekend,
Is ieder wolk incontinent
Dus ik krijg stilkes het donkere vermoeden
Dat de natuur die mensen spaart
En haar nat nog wa' bewaart
Of zou da' God zijn met die lange witten baard

Staat al uren in de file
Met strooien hoed en zonnebril
Omdat de boeren van Millau den boel blokkeren
Staat 'e met uw kroost op straat
Alles vol en 't is al laat
In Brioude kunde toch nog 's proberen
Heel 't hotel wordt wa' verzet
Ied'reen loopt in pyama rond
Want in Brioude daar slaapt niemand op de grond

Als het stormt in de Cantal
En het hagelt in Le Puy
Dan reger' het in Brioude nie'

In da gat is er nog tijd
Om bij een groot glas limonaad'
Het leven en z'n doel te overschouwen
En dan pakt iemand u mee

Om aan den boord van den Allier
De fundamenten van een luchtkasteel te bouwen
Maar de gewone zever roept
ons weer naar huis en we zijn braaf
Zo blijft Brioude eeuwig branden in ons lijf

Als het stormt in de Cantal
En het hagelt in Le Puy
Dan reger' het in Brioude nie'

(Eke-Landuit, 2005)

Joseph (De linkerhand van God)

Hij zit gebogen
Achter z'n gitaar
De grijns in de moestache
En veel cafard cafard
Hij zit gewrongen
In z'n chique vest
Den harts slag van de club
Den boerenknol van het orkest

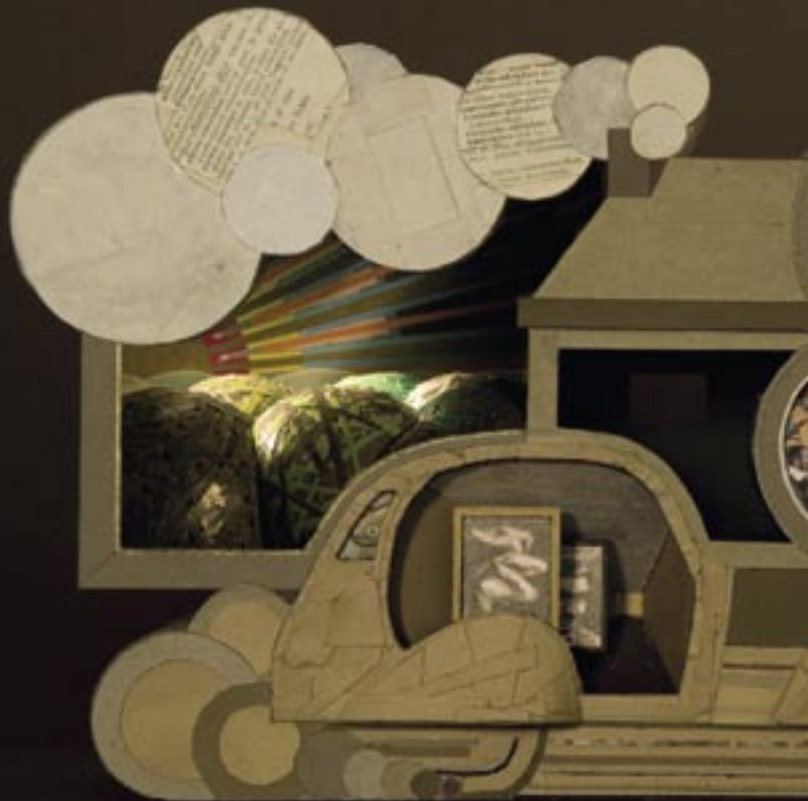
Joseph telt de slagen
Moet de gitaren dragen
In de schaduw van de meester
Z'n ambitie achter slot
Joseph, hij zal nie' klagen
Hij is al lang verslagen
Gevangen in z'n lot
Aan de linkerhand van God

Hij haalt de kleuren
En de klank uit de Selmer
Maar in z'n donker ogen
Brandt het vuur van Lucifer
Hij zal vertrekken
Ja, eens komt het ervan
Dan draagt meneer z'n bullen zelf
Trekt 'm z'n eigen plan

Joseph telt de slagen
Moet de gitaren dragen
In de schaduw van de meester
Z'n ambitie achter slot
Joseph, hij moet nie' klagen
Moet zitten en verdragen
Gevangen in z'n lot
Aan de linkerhand van God

Maar in de lente
Ne schonen dag in mei
Ging de meester door de knieën
En Joseph, Joseph was vrij
Ze zijn vertrokken
Joseph en de roulotte
Vluchtend voor de schaduw
Van de linkerhand van God

Joseph zal van z'n dagen
Geen gitaren ni' meer dragen
In de schaduw van de meester
Z'n ambitie achter slot
Ge moet Joseph nie' vragen
De geesten uit te dagen
Hij blijft in de roulotte
En hij mijmert over God

Zoet Lawijt

(Douce ambiance)

He, knappe bie
Da' 'k u geire zie
Da' wou ik nog efkens kwijt
We maken op slag
Een eind aan den dag
We doen da' met wa' zoet lawijt

We bouwen nen dijk
Van wasgoed en strijk
Tegen 't lopen van den tijd
Den afwas blijft staan
In 't licht van de maan
We maken wa' zoet lawijt

He, knappe bie
Da' 'k u geire zie
Da' wou ik nog efkens kwijt
Is 't leven een hel?
Troost is er wel!
Binnen in da' zoet lawijt

(Eke-Landuit, 2005)

Mist

Mijn liefste, 'k zag vandaag dat uwen boezem
Al minder naar de lente refereert
't Is meneer den tijd
Die strepen trekt met krijt
Zonder compassie al wa' schoon is opsoupeert

Eros krijgt te kampen met erosie
Venus ze geraakt haar gratie kwijt
En hoe moet dat dan voort
Den bloesem duurde kort
Het verdwijnt al in de plooiën van den tijd

M'n liefste, nee, ik zou geen ander willen
Maar d'er loopt concurrentie over 't straat
Een liefde die gedijt
Ook na de kersentijd
Da' vindt 'e minder dan nen armen advocaat

Want er is altijd wel iets exotiekers
Waar da' ne mens nog hev'ger naar verlangt
Steekt 'm in volle zon
Dan liep 'm als 'm kon
Door de mist die langs de Scheldeboorden hangt

Mijn liefste, 'k zag vandaag dat uwen boezem
Al danig is verpletterd door den tijd
Maar wie 't geluk wil van de fles, zit met den
droesem
Surtout bij wijn van prima kwaliteit

(Eke-Landuit, oktober 2001)

Otto Lilienthal

Otto Lilienthal
Hij vliegt boven de bloemen in het dal
Op eigen kracht,
Zonder bedrijf, administratie
Of wetgevende macht,
Naar de nacht
Waar 'm zijn eigen nie' had aan verwacht
Van de grond los
'lijk Icaros

Dien dappere geleerde
Coole aeronaut
Die ons 't vliegen leerde
Met doeken en wa' wilgenhout
Hoog is 'm nie' gekomen
Triestig was zijne val
Dat is de historie
Van Otto Lilienthal

Otto Lilienthal
Hij vliegt boven de bergen, boven 't bos
Van de grond los
Met zijn breedgespreide vleugels, sierlijk
Als nen albatros
Zonder machine
Zo blauw hee't 'm de lucht nog nooit gezien
Vloog als 'm kon
Recht naar de zon

Otto Lilienthal
Hij vliegt boven de wereld naar de nacht
Op eigen kracht
Hij is nog dezen avond
Bij de melkweg te gast
Zonder ballast
Hij houdt alleen zijn dromen nu nog vast
Vliegt uit den tijd
Naar de vergetelheid

(Eke-Landuit, mei 2001)

2 CV

Ze had curven ze had billen
Mijnen bleken deux-chevaux
Nee, ik zou geen sportkar willen
Ook al dee'ze't mij cadeau
Geen voittuur om te presteren
Ik koos voor de slakkengang
Om door 't leven te flaneren
Want de jeugd, ze duurt niet lang

Dat een vrouw met sjieke kleren,
Nagellak en lippenstift
Haar niet makk'lijk laat bekeren
Laat bekeren tot een lift
In zo'n rijend blik sardiënen
Dat is een bewezen zaak,
Een simpel kleeke en botinnen:
Dat is sjiek genoeg naar mijne smaak

Ik heb rap m'n kans gekregen
Van de jonge liefdesgod
D'r stond een meisike in de regen
En haar ketting was kapot
Om die v'lo daar in te gooien,
In die geit, welteverstaan,
Moesten we het dak opplooiën
En zo zijn w 'op pad gegaan

Regen lekte van ons kaken
En bleef aan ons voeten staan
En ons geit ging water maken
Het werd hopen of vergaan
Swenst we zo zaten te weken

In ons blikken regenton
Zag ik dat haar zomerkleeke
Weinig nog verbergen kon

't Was al rap gedaan met dromen
We kwamen aan den terminus
Ze verdween tussen de bomen
Zonder afscheid, zonder kus
Z'hee' nog een keer omgekeken
'k Wist niet wat da"ik zeggen moest
't Bleef al in mijn keelgat steken
D'r klonk alleen een diepe hoest

Cupido hee' ons vergeten
De romance, ze reed in 't strop
'n vrouw hee' liever, dat is geweten
Een goei dak boven de kop
M'n geit hee' de geest gegeven
't Water had zijn werk gedaan
En haar heb ik van mijn leven
Nimmer langs de kant zien staan

Na de gesel kwam de zalf:
'n Knapper lief, een droger stuur
Toch is het geluk maar half
Want waar blijft het avontuur?
Ik droom nog zonder het te willen
Van die stormachtigen tocht
Van die magnifieke billen
Waar da' 'k nooit naar tasten mocht

(Eke-Landuit, oktober 2001)

De vlag die nie' vlagt

't Is een heel avontuur
't Is een uur met den trein
Ik zit tussen m'n zussen
Want ik zijn nog heel klein
En boven den ingang
In rood en in goud
Staat een vlag geschilderd
Op een plaat van hout
En ik zeg: - Kijk vader,
Een vlag die nie' vlagt -
Dat is goe' gezei
Want alleman lacht

Voorwa', voorwa' gaan m'n gedachten deze nacht
Naar de vlag die nie' vlagt?
Naar nen afrijs, nen touwter een klimrek
Da' blinkt in de zon
Een rollende ton
Ne vliegenden hollander
Met plaats voor zes
Van voor naar achter
Van links naar rechts
Voorwa', voorwa' gaan m'n gedachten deze nacht
Naar de vlag die nie' vlagt?

De zon, ze staat hoog
't Wordt ne schonen dag
Nen dag zonder morgen
In de vlag die nie' vlagt
En daar komt ons moeder

Ze geeft mij ne kus:
- Jongen, ge zie' wa' bleek
Van die montagne russe -
En ze steekt nen boterham
In mijn hand
Hij riekt naar de lente
Hij knarst van het zand

De maan, ze staat helder
't Wordt ne kouwe nacht
Ik zit in den donker
Ik wacht en ik wacht
'k Heb kussens geschud
'k Heb koffie gezet
Hier zit ik nu
Neffen mijn vader z'n bed
Z'n stem is gebroken
Z'n zuchten is zacht
D' er wordt nie' meer gesproken
In deze nacht
't Is ne mond zonder asem
Een hand zonder kracht
Een lijf zonder leven
Een vlag die nie vlagt

(Wommelgem, mei 2004)

Café in 't paradijs (Mon bistro préféré)

Café in't paradijs, 't ligt ieverans, heel hoog
Daar kom ik geiren af om iet te drinken aan den toog
Het is een kalme kroeg, waar 't goe vertoeven is
Toch voor wie creatief wilt zijn met water en pastis

Ge kent ze wel de dagen: het leven zit in't strop
't Regert in de straten, en 't regert in de kop
Dan blijf ik geiren hangen, en 'k zien nie' op een uur
Om te lullen over kunst, muziek en de literatuur

Want daar zit aan een tafel: Pol de prins van Montparnasse
Daarneffe Georges Brassens, en hij lacht in z'n moestache
En Brel met veel lawijt en Léo den anarchist
Da' zit d'r al tesamen, mens, ge weet nie' wa' ge mist

En Django komt naar binnen in z'n caoutchoue broek
Hij hee' het me veel zjaar over nen hele grote snoek
En iemand roept: - Gij stoefer, speelt liever wa' gitaar -
Die hangt op hem te wachten vanachter in de bar

Het is nie' goe te zien wie daar in den donk're zit
Ik denk Alfred Jarry, hij is aan 't schaken met Magritte
En achter een groen fles schuilen Rimbaud en Baudelaire
Ze klinken op de dood en ze zijn nog lang nie' klaar.

Den hoed achter de vleugel is van le fou chantant,
En ied'reen pakt ne zakdoek als 'm zingt "Ménilmontant"
Hij krijgt wa' trieste noten uit den treksak van Viseur
Maar d'r wordt alweer gelachen, Jacques Tati komt door de deur

De Sade en Bataille komen amper aan hun glas
Ze lezen vuile boekskes, en Prevert zit op 't terras
Perec speelt met z'n kat en hij knipoogt naar Vian
Franquin zit voor de stoof met zijnen duffelcoat nog aan

Café in 't Paradijs, 't ligt ieverans in het blauw
En 't is een echte ventenkroeg, ge zie nie' rap een vrouw
Maar als 'k de histories mag geloven aan den toog
Dan hou'en z' hier allemaal de vlag van de liefde hoog

Ik zien z'allemaal zo klaar, 'lijk da'k ze heel goe' ken
Veel beter dan de mensen die nog nie' verdwenen zijn
Staat op nen dag de dood voor mij te zwaaien met zijn zeis
Dat 'm mij dan maar meepakt naar Café het paradijs

(Eke-Landuit, 2004)

Hans Mortelmans & Groep

Hans Mortelmans: zang, gitaar, Portugese gitaar
Lieven Keymolen: klarinet, basklarinet
Lodewijk Dedain: gitaar, elektrische gitaar
Benny Van Acker: contrabas

met medewerking van

Gwen Cresens: accordeon, bandoneon (1, 12)
Koen De Cauter: klarinet, sopraansax (3)
Jokke Schreurs: gitaar (11, 14)

Opgenomen in ALEA STUDIO, Gent, 18-25 februari 2007

Techniek	Erwin Libbrecht
Mixage, mastering	Erwin Libbrecht, Hans Mortelmans & groep
Productie	Hans Mortelmans & Groep
Kunst & Vormgeving	Tim De Vocht (tim@distillery.be)
Fotografie	Jonas Lampens (www.jonaslampens.be) Johan De Meester (www.groenreporters.be)
Gitaren	Luthier: Karel Dedain (www.kareldedain.be)
Website	www.hansmortelmans.be

Met dank aan:

Valerie, Pieter, Joël, Hilde, Tante Kristien voor het mateloze geloof in dit werkstuk, Erwin, Jokke, Gwen, Koen, Tim, Jonas en Johan, Karel, de familie Mortelmans (moe, zussen, schoonbroers, neefjes, nichtjes en tante Rosa -'t is een begin-), de familie Van Acker en Estrella Andres, de familie Keymolen (die zetten we in de bloemen!), Sensei Guns, Big Chief Dirk, Maestro Vaganée, Peter De Zeilende Ridder, Bavo (voor de avonturen), Liesbet (de trouwste fan), Pascale (de moderne vrouw)

Joke, “mère universelle” (tous les enfants de la terre, de la mer et du ciel sont à elle)

Een groet tot slot aan de mensen van de overkant:

Nonkel Georges en
Toon Mortelmans, aan wie deze cd is opdragen

